

Arrest

nr. 209 610 van 19 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 augustus 2018.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij haar huidig volgend

verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees jegens Al Shabaab.

Verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 199 214 van 5 februari 2018 omdat haar relaas ongeloofwaardig is en verzoekster niet aantoonde dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoekster bijkomende verklaringen af. Zo verklaart ze in Somalië geen familie meer te hebben, daar haar oom A.A.I. tijdens de Ramadan werd gedood door Al Shabaab, en stelt ze op 3 augustus 2017 gescheiden te zijn van haar man A.M.A. Voorts wijst ze op haar slechte situatie hier in België, en naar het feit dat ze hier een inburgeringscursus volgde en hier in België graag zou studeren en werken.

Ter staving van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming legt ze een scheidingsakte neer.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorig, eerste verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonde in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

In zoverre verzoekster de hoorplicht geschonden acht, stelt de Raad vast dat zij werd gehoord zodat deze opgeworpen schending niet dienstig, noch ernstig is. Bovendien, waar verzoekster thans in haar verzoekschrift laat gelden dat "Het gaat dan ook niet op om –zonder verzoekende partij ook maar ten gronde te horen- te besluiten dat er geen waarde kan gehecht worden aan deze video", stipt de Raad aan dat door verzoekster in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen video werd neergelegd, doch enkel een echtscheidingsakte, en zij de mogelijkheid kreeg om dit toe te lichten, hetgeen ze ook deed.

Betreffende verzoeksters argumentatie in het verzoekschrift dat "Minstens dient aangenomen te worden dat verzoekende partij thans een begin van bewijs aanbrengt van haar identiteit en nationaliteit en herkomst", dient erop gewezen dat deze elementen niet ter discussie staan.

Dergelijk vaag, algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te ontkrachten. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Waar verzoekster in voorliggend verzoekschrift (de motivering in de bestreden beslissing aangaande) de veiligheidssituatie in Mogadishu betwist en verwijst naar (deels als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde) artikels en rapporten om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Mogadishu niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Mogadishu een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Noch uit de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier, noch uit die door verzoekster bijgebracht –deze ligt geheel in lijn van de informatie van het Commissariaat-generaal- blijkt dat de situatie in Mogadishu actueel van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster slaagt er niet in de informatie van de commissaris-generaal in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn. Het loutere feit dat er nieuwe veiligheidsincidenten hebben plaatsgevonden, betekent op zich niet dat de analyse van het Commissariaat-generaal achterhaald zou zijn.

5. *Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 augustus 2018, voert verzoekende partij aan dat haar oom vermoord werd en wijst zij erop dat zij een alleenstaande vrouw is, een element dat gestaafd wordt door de scheidingsakte dat zij thans kan voorleggen. Verzoekende partij wijst erop dat zij niet werd ondervraagd over dat nieuwe element en de commissaris-generaal zonder meer onmiddellijk een nieuwe beslissing heeft genomen.

Waar verzoekende partij erop wijst dat haar oom vermoord werd en zij een alleenstaande vrouw is, een element dat gestaafd wordt door de scheidingsakte dat zij thans kan voorleggen, wijst de Raad naar hetgeen de commissaris-generaal dienaangaande heeft vastgesteld in de bestreden beslissing: *U bracht in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen aan die de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht kunnen stellen. Integendeel, u verwees bijna uitsluitend naar uw eerdere verklaringen betreffende uw persoonlijke problemen met Al Shabaab (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 12/06/2018, vraag 15, 18 en 19). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag vasthoudt aan uw eerder aangehaalde motieven is niet van dien aard om de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht te plaatsen. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering geen familie te hebben in de stad Mogadishu in Somalië (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 12/06/2018, vraag 20). Zo werd er tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming geen geloof gehecht aan het feit dat uw broer M.(...) D.(...) werd gedood door Al Shabaab (CGVS dd. 03/05/2017, p.10). Bovendien is uw verklaring dat uw oom A.(...) A.(...) I.(...) recentelijk werd gedood door Al Shabaab een blote bewering die u op geen enkele manier staaft (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 12/06/2018, vraag 12, 15 en 20). Aan uw verklaring dat u nu gescheiden bent van uw man A.(...) M.(...) A.(...) kan geen geloof worden gehecht aangezien aan uw bewering een geheim huwelijk te zijn aangegaan met deze man geen geloof werd gehecht tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 12/06/2018, vraag 12, 15, 17 en 20). Deze beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.*

(...)

Het door u voorgelegde document – uw scheidingsakte - kan niets wijzigen aan de vaststelling dat er geen nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Zo moet er worden benadrukt dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen en nooit op zich zelf vermeende feiten kunnen bewijzen. Daarnaast moet met betrekking tot de documenten die u aanbrengt worden vastgesteld dat, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in Somalië een hoge graad van corruptie heersen en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Tal van Somalische documenten kunnen zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.” Verzoekende partij werpt geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

Verzoekende partij wijst erop dat zij niet werd ondervraagd over dat nieuwe element en de commissaris-generaal zonder meer onmiddellijk een nieuwe beslissing heeft genomen. De Raad merkt op dat verzoekende partij niet nader duidt op basis van welke bepaling of beginsel zij opnieuw door de commissaris-generaal gehoord had moeten worden. Daarenboven dient verzoekende partij te worden gewezen op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad erop dat uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekende partij in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (stuk 8, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd aan verzoekende partij verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Overigens stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet concretiseert welke specifieke elementen zij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het Commissariaat-generaal die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS